

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **O. T.**, zastoupené JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. CPR-14473-7/ČJ-2018-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2019, čj. 52 A 2/2019-22, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a návrh na přiznání odkladného účinku

[1] Kasační stížností se žalovaná (stěžovatelka) domáhá zrušení shora označeného rozsudku. Tímto rozsudkem Krajský soud v Praze zrušil v záhlaví označené rozhodnutí stěžovatelky, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 4. 2018, čj. KRPS-370484-34/ČJ-2017-010023-SV. Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobkyni správní vyhoštění a současně stanovil, že žalobkyni nelze po dobu 9 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná kasační stížnost, se kterou spojila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodňuje tím, že pokud by odkladný účinek kasační stížnosti nebyl přiznán, nové rozhodnutí ve věci by vydávala na základě právního názoru krajského soudu, který považuje za nesprávný. V případě,

že by Nejvyšší správní soud k její kasační stížnosti napadený rozsudek zrušil, mohlo by v důsledku nového rozhodnutí krajského soudu „obživnout“ původní rozhodnutí stěžovatelky, aniž by bylo současně zrušeno správní rozhodnutí nově vydané. Za této situace by tu pak vedle sebe existovala dvě správní rozhodnutí, která by byla ve vzájemném rozporu, což by mělo zajisté dopad na právní jistotu účastníků řízení. Stěžovatelka je přesvědčena, že těmto negativním dopadům lze zamezit pouze přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. K tomu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS. Veřejný zájem na navrhovaném postupu pak spatřuje v tom, že je třeba předcházet existenci paralelních, avšak navzájem rozporných, rozhodnutí, která ohrožují princip právní jistoty. Nepřiznání odkladného účinku by představovalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku cizinci či jiným osobám může vzniknout. Stěžovatelka dodává, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se automaticky aktivuje odkladný účinek správní žaloby, kdy rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky nelze vykonat.

[4] Žalobkyně k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že k jeho přiznání neshledává žádný důvod.

II. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku tedy reflektuje na jedné straně hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán), s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán), jako hledisko druhé. K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li stěžovatel, že jeho újma, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, by byla nepoměrně větší oproti případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno, a současně teprve poté, co vyloučí kolizi odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[7] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na *konkrétní skutkové okolnosti* případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím předběžné povahy, kterým soud nijak nepředjímá (ani nemůže předjímat) výsledek meritorního posouzení věci.

[8] Stěžovatelka svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila negativním dopadem na právní jistotu účastníků řízení v případě, že by odkladný účinek nebyl přiznán a rozsudek krajského soudu by byl v kasačním řízení zrušen; k tomu odkázala na usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu (viz bod [3] výše).

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů plynoucích ze stěžovatelkou citovaného usnesení rozšířeného senátu. Je však rovněž třeba poukázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, ze kterého plyne, že hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podle tohoto usnesení je úkolem žalovaného v soudním řízení správním hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti tohoto rozhodnutí přitom není důvodem pro přiznání odkladného účinku, neboť při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude rozhodnutí ve věci samé. To však neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému nikdy přiznán. Bude se ovšem jednat o případy výjimečné, „*kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jež obroženi bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá.*“ Z hlediska tvrzené újmy, její intenzity a jejího osvědčení proto musí žalovaný správní orgán dostát stejným nárokům jako žalobce. Újmou žalovaného není ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu, tj. například zájmu na jednotném postupu správních orgánů či na procesně hladkém průběhu řízení.

[10] Stěžovatelce je třeba přisvědčit, že situace, v níž žalovaný správní orgán na základě pravomocného zrušujícího rozsudku krajského soudu (a v intencích jím vyjádřeného právního názoru) vydá nové rozhodnutí, které nabude právní moci, a v mezidobí Nejvyšší správní soud tento rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k novému projednání, není žádoucí. Jak ovšem uvedl rozšířený senát ve shora citovaném usnesení, obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Pouhá hrozba existence dvou paralelních rozhodnutí v téže věci proto nemůže pro žalovanou (stěžovatelku) bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku.

[11] Nutno rovněž zdůraznit, že žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v projednávané věci vyjádřila tak, že k jeho přiznání neshledává žádný důvod. Soud sice podotýká, že v podmínkách posuzované věci, v níž se jedná o rozhodnutí o správním vyhoštění, které krajský soud zrušil, by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti teoreticky pro žalobkyni nepředstavovalo žádnou bezprostřední újmu, tj. přinejmenším by jí po dobu řízení o kasační stížnosti nehrozilo správní vyhoštění v situaci, v níž by důsledkem pokračujícího řízení před správním orgánem bylo opětovné vydání rozhodnutí s tímto výrokem. Zájmem žalobkyně však stejně tak může být, aby po zrušení rozhodnutí stěžovatelky krajským soudem řízení před správním orgánem dále pokračovalo a proběhlo rychle. K těmto okolnostem případu, tedy vyjádření žalobkyně k návrhu na odkladný účinek, soud v projednávané věci rovněž přihlédl.

[12] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelka ve vztahu k tvrzenému důvodu možné existence dvou protichůdných správních rozhodnutí blíže nerozvedla důvody, z nichž by bylo možné usuzovat na mimořádnou povahu dané věci, odůvodňující přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti. Rovněž nespécifikovala, jaký dopad by mělo mít rozhodnutí krajského soudu do její aplikační praxe. Nepředestřela tak žádné konkrétní skutkové okolnosti, z nichž by bylo možné dovozovat ohrožení důležitého veřejného zájmu, které by představovalo nepoměrně větší újmu předpokládanou v § 72 odst. 3 s. ř. s., ve smyslu závěrů rozšířeného senátu, vyjádřených v usnesení citovaném v bodě [9] výše. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru (i s přihlédnutím k vyjádření žalobkyně k návrhu na přiznání odkladného účinku), že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebyly splněny.

[13] Z uvedeného důvodu proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu